

Sygn. akt VII U 528/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 grudnia 2019 r. w Warszawie

sprawy M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 1 lutego 2019 r. znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. P. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2017 r. do dnia 31 sierpnia 2018 r.

UZASADNIENIE

M. P. w dniu 25 lutego 2019 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 1 lutego 2019 r., znak:(...)Odwołująca wniosła o przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy począwszy od dnia 1 listopada 2017 r. wraz

z odsetkami, bo już w dniu 17 listopada 2017 r. złożyła wniosek o w/w świadczenie. Ubezpieczona wskazała, że w dniu 1 listopada 2017 r. spełniła przesłankę 5-letniego stażu pracy w 10-leciu przed dniem zgłoszenia wniosku o rentę. W dalszej części uzasadnienia stwierdziła, że na skutek błędu organu rentowego nie przyznano jej prawa do renty od dnia 1 listopada 2017r. lecz dopiero od dnia 27 września 2018r. (odwołanie z dnia 25 lutego 2019 r., k. 1-2 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 25 marca 2019 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że na podstawie złożonego do wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy z dnia 23 lutego 2015 r. odpisu skróconego aktu urodzenia dziecka, zaliczono odwołującej do stażu pracy okres opieki nad dzieckiem w granicach do trzech lat od dnia 16 września 2004 r. do dnia 15 września 2007 r. Uwzględnienie tego okresu wraz z okresami ubezpieczenia nie dawało podstaw do przyznania odwołującej świadczenia, bo nie udowodniła ona 5-letniego stażu pracy w 10-leciu przed dniem złożenia wniosku o rentę. Po tym, jak ubezpieczona wystąpiła z wnioskiem o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy w drodze wyjątku, organ rentowy na podstawie jej oświadczenia z dnia 21 stycznia 2019 r. uwzględnił okresy faktycznego sprawowania opieki nad dzieckiem od dnia 1 marca 2005 r. do dnia 15 września 2008 r. Organ rentowy stanął na stanowisku, że dopiero zaliczenie tego okresu pozwoliło na przyznanie ubezpieczonej prawa do renty z tytułu

niezdolności do pracy od daty złożenia wniosku o świadczenie w drodze wyjątku (odpowiedź na odwołanie z dnia 25 marca 2019 r., k. 3 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. P. w dniu 23 lutego 2015 r. złożyła wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołująca dołączyła do wniosku odpis skrócony aktu urodzenia, potwierdzający, że córkę E. urodziła w dniu 16 września 2004 r. (wniosek z dnia 23 lutego 2015 r., k. 1 tom I a. r., odpis skrócony aktu urodzenia z dnia 22 września 2004 r., k. 9 tom I a. r. oraz pismo z dnia 21 stycznia 2019 r., k. 2 tom VIII a. r.).

Po rozpoznaniu wniosku organ rentowy wydał decyzję z dnia 30 marca 2015 r., znak: (...)na podstawie której odmówił odwołującej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja z dnia 30 marca 2015 r., k. 185 tom I a. r.).

W okresie od dnia 1 lutego 2008 r. do dnia 15 sierpnia 2008 r. odwołująca była zatrudniona i wykonywała pracę (oświadczenie k. 2 t. VIII a.r.).

Na przestrzeni lat odwołująca składała liczne wnioski o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy, w każdym z postępowań zainicjowanych przez ubezpieczoną, odmawiał jej prawa do tego świadczenia. ZUS na mocy decyzji zaliczał odwołującej okres niewykonywania przez nią pracy związany ze sprawowaniem opieki nad dzieckiem od dnia 16 września 2004 r. do dnia 15 września 2007 r. (wnioski z dnia 15 czerwca 2016 r., 9 listopada 2016 r, 16 lutego 2017 r. i 9 czerwca 2017 r., k. 1 tom II a. r., k. 1 tom III a. r., k. 1 tom IV a. r., k. 1 tom V a. r. oraz decyzje z dnia 16 sierpnia 2016 r., 12 grudnia 2016 r., 27 lutego 2017 r. i 24 lipca 2017 r., k. 43 tom II a. r., k. 49 tom III a. r., k. 21 tom IV a. r., k. 27 tom V a. r.).

W dniu 17 listopada 2017 r. ubezpieczona złożyła kolejny wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy po rozpoznaniu wniosku, w oparciu o orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 4 lipca 2017 r. wydał decyzję z dnia 18 grudnia 2017 r., znak: (...), na podstawie której uznał odwołującą za osobę całkowicie niezdolną do pracy do dnia 31 lipca 2018 r. ZUS odmówił jednak przyznania świadczenia, ponieważ odwołująca w 10-leciu przed dniem zgłoszenia wniosku udowodniła łącznie jedynie 4 lata, 8 miesięcy i 19 dni okresów składkowych i nieskładkowych, zamiast wymaganych ustawą 5 lat takich okresów (wniosek z dnia 17 listopada 2017 r., k. 1 tom VI a. r., orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 4 lipca 2017 r., k. 15 tom V a. r. oraz decyzja z dnia 18 grudnia 2017 r., k. 27 tom VI a. r.).

Ubezpieczona w dniu 21 grudnia 2017 r. złożyła odwołanie od w/w decyzji do tutejszego Sądu, a Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 15 marca 2018 r. oddalił to odwołanie (odwołanie z dnia 21 grudnia 2017 r., k. 3 a. s. VII U 65/18 oraz wyrok z dnia 15 marca 2018r., k. 43 a. s. VII U 65/18).

W dniu 27 września 2018 r. odwołująca złożyła wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o przyznanie świadczenia w drodze wyjątku.

W dniu 8 stycznia 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. – Centrum (...) wystąpił do (...)Oddziału ZUS w W. o ponowne ustalenie przebiegu ubezpieczenia z uwzględnieniem okresu opieki nad dzieckiem, bo ubezpieczona na dzień zgłoszenia wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy spełniałaby warunki do przyznania świadczenia (miałaby staż 5 lat w 10-leciu od zgłoszenia wniosku), natomiast na dzień zgłoszenia wniosku o rentę w drodze wyjątku nie spełniałaby warunków (pismo z dnia 8 stycznia 2019r. k. t. VIII a.r.).

Ubezpieczona w oświadczeniu z dnia 21 stycznia 2019r. wskazała, że od urodzenia córki E. do ukończenia przez nią 4-go roku życia praktycznie przez cały ten okres opiekowała się dzieckiem, a wykonywała pracę jedynie w okresie od dnia 1 lutego 2008r. do dnia 15 sierpnia 2008r. (oświadczenie k. 2 t. VIII a.r.).

Po ponownej analizie akt Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję z dnia 1 lutego 2019 r., znak: I/15/045060106, na mocy której przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 września 2018 r., tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek o świadczenie w drodze wyjątku. Organ rentowy uznał, że odwołująca wykazała 5-letni staż pracy w 10-leciu przed złożeniem wniosku o świadczenie,

bo dokonano stosownej korekty w karcie przebiegu jej zatrudnienia. We wcześniejszych decyzjach organ rentowy zaliczał ubezpieczonej okres niewykonywania przez nią pracy związany z opieką nad dzieckiem od dnia 16 września 2004 r. do dnia 15 września 2007 r. Po dokonaniu, na podstawie oświadczenia ubezpieczonej, modyfikacji okresu sprawowania opieki, organ rentowy usunął okres od dnia 16 września 2004 r. do dnia 15 września 2007 r. z karty przebiegu zatrudnienia odwołującej, a w jego miejsce zaliczył okresy faktycznego opiekowania się nad dzieckiem od dnia 3 marca 2005r. do dnia 31 stycznia 2008 r. oraz od dnia 16 sierpnia 2008 r. do dnia 15 września 2008 r. (pismo z dnia 14 stycznia 2019 r., k. 1 tom VIII a. r.).

W dniu 4 marca 2019r. M. P. odwołała się od decyzji z dnia 1 lutego 2019r. znak:(...)domagając się przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie od dnia 1 września 2018 r. lecz od dnia 1 listopada 2017r. t.j. od miesiąca złożenia przez nią wniosku o to świadczenie, a nie od miesiąca złożenia wniosku o świadczenie w drodze wyjątku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. – Centrum (...) decyzją z dnia 12 lutego 2019r. umorzył postępowanie w przedmiocie prawa do świadczenia w drodze wyjątku, uznając, że wniosek jest bezprzedmiotowy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego zawartego w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 1 lutego 2019 r., znak: (...) zasługiwało na uwzględnienie.

Postępowanie sądowe w niniejszej sprawie zainicjowało żądanie odwołującej dotyczące przyznania jej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2017 r. a nie od dnia 1 września 2018r. Ubezpieczona zarzuciła organowi rentowemu błąd, który skutkowało, jej zdaniem, uzyskaniem świadczenia dopiero od dnia 1 września 2018 r. Natomiast ZUS stanął na stanowisku, że renta należy się odwołującej od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek o przyznanie świadczenia w drodze wyjątku. W ocenie ZUS przyznanie prawa do świadczenia było możliwe dopiero na skutek złożenia przez ubezpieczoną w toku postępowania wyjaśniającego oświadczenia z dnia 21 stycznia 2019 r., z którego wynikało, że sprawowała ona opiekę nad dzieckiem w okresie od dnia 1 marca 2005 r. do dnia 15 września 2008 r. Zdaniem organu rentowego, w wyniku dokonania modyfikacji na karcie przebiegu zatrudnienia odwołująca wykazała, że w 10-leciu przed złożeniem wniosku o rentę, tj. od dnia 27 września 2008 r. do dnia 26 września 2018 r. legitymowała się 5-letnim stażem pracy. Ubezpieczona żądała przyznania świadczenia na podstawie wniosku z dnia 17 listopada 2017 r. Z dokumentacji zgromadzonej w aktach organu rentowego wynika, że odwołująca od tego dnia pozostawała w zatrudnieniu jedynie w okresie od dnia 1 grudnia 2017r. do dnia 12 grudnia 2017 r. Dlatego też należało uznać, że spełniła przesłankę 5-letniego stażu pracy również w 10-leciu pomiędzy 17 listopada 2007 r. a 16 listopada 2017 r., co zresztą nie było kwestionowane w toku procesu przez organ rentowy.

Należy zaznaczyć, że w niniejszej sprawie zasadność decyzji organu rentowego z dnia 18 grudnia 2017 r. była oceniana przez tutejszy Sąd. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego oddalono odwołanie ubezpieczonej. Zatem w pierwszej kolejności konieczne jest rozważenie kwestii powagi rzeczy osądzonej w przypadku, gdy decyzja uprawomocniła się wskutek oddalenia odwołania, w szczególności, jeśli wnioskodawca ponownie złożył odwołanie od kolejnej decyzji odmownie rozstrzygającej jego kolejny wniosek o świadczenie. Pomimo wyroku Sądu, ubezpieczony może ponownie ubiegać się o to samo świadczenie w kolejnym postępowaniu odwoławczym. Taka możliwość występuje, gdy w kolejnym wniosku powołuje się na nowe dowody lub okoliczności istniejące przed datą wydania poprzedniej decyzji. Gdy przedstawiono nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności, organ rentowy jest władny wydać we własnym zakresie decyzję ustalającą prawo do świadczenia podwyższającą ich wysokość albo odmówić świadczenia. Decyzja wydana w tym zakresie podlega zaskarżeniu do sądu, który ponownie ocenia sprawę, niezależnie

od rozstrzygnięcia w poprzedniej sprawie (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt III UK 100/08, z dnia 5 listopada 2009 r., sygn. akt I UK 87/09 oraz z dnia 9 czerwca 2010 r., sygn. akt III UK 92/09).

W konsekwencji, orzeczenia sądu stwarzające domniemanie nieistnienia prawa – jeżeli ujawnią się okoliczności stanowiące pozytywną przesłankę prawa – mogą być wzruszone w ramach postępowania regulowanego przepisami odnoszącymi się do organu rentowego, bez konieczności wznowienia postępowania na podstawie przepisów art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2010 r., sygn. akt III UK 92/09). Z kolei, jeśli po uprawomocnieniu się wyroku wystąpiły nowe okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń, sprawa tocząca się w wyniku rozpoznania nowego wniosku nie jest sprawą o to samo roszczenie, które było przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie poprzednio osądzonej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2011 r., sygn. akt II UK 3/11).

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1270) świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2.

Omawiany przepis wyraża zasadę, że świadczenie wypłaca się od dnia powstania prawa, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, uzależniając początkową datę wypłaty świadczenia od daty złożenia wniosku o świadczenie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2012 r., sygn. akt II UK 146/11). Ustawodawca nie przewidział możliwości domagania się wypłaty świadczenia od daty jego nabycia do chwili złożenia wniosku. Świadczenia wypłaca się, poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Jednakże, w ocenie Sądu, oświadczenie odwołującej złożone w dniu 21 stycznia 2019r. obligowało organ rentowy do ponownego ustalenia prawa do świadczenia rentowego. Na podstawie tego dokumentu ustalono w postępowaniu wyjaśniającym, że odwołująca sprawowała opiekę nad dzieckiem w okresach od dnia 1 marca 2005 r. do dnia 31 stycznia 2008r. oraz od dnia 16 sierpnia 2008 r. do dnia 15 września 2008 r. Ponowne ustalenie przebiegu ubezpieczenia odwołującej skutkowało przyjęciem, że nabyłaby ona prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy już od dnia 1 listopada 2017 r.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Sąd Okręgowy zważył, że przesłanką ponownego ustalenia prawa do świadczenia jest ujawnienie okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji. W przeciwieństwie do przesłanki wykrycia nowych dowodów, ujawnione okoliczności nie muszą być "nowe" (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2001 r., sygn. akt II UKN 182/00, z dnia 19 lutego 2004 r., sygn. akt II UK 251/03, z dnia 21 kwietnia 2004 r., sygn. akt II UK 286/03 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2007 r., sygn. akt II UZP 3/07). Pojęciu "okoliczności" nadaje się szerokie znaczenie, obejmując nim ogół wymagań formalnych i materialnoprawnych związanych z ustaleniem decyzją rentową prawa do świadczeń emerytalno-rentowych. Chodzi zatem nie tylko o fakty warunkujące powstanie prawa do świadczeń, lecz także uchybienie normom prawa procesowego lub materialnego przez organ rentowy, wpływające potencjalnie na dokonanie w sposób niezgodny z ukształtowaną ex lege sytuacją prawną zainteresowanych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2004 r., sygn. akt II UK 228/03).

Ujawnienie okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji przyznającej świadczenia uprawnia do wszczęcia postępowania o ponowne ustalenie prawa do świadczeń na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy, jeżeli okoliczności te mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. Nie muszą to być fakty, na które osoba ubiegająca się o świadczenie nie mogła powołać się w poprzednim postępowaniu, co odnosi się także do organu rentowego. Mogą to być takie dowody, które powinny być znane przy dołożeniu minimum staranności, jednak na skutek błędu lub przeoczenia nie zostały uwzględnione w poprzednim postępowaniu. Decyzja w sprawie świadczeń nie ma charakteru ostatecznego, gdyż w

przeciwnym wypadku zainteresowany nie mógłby ubiegać się o świadczenia, których poprzednio mu odmówiono, jeżeli w wyniku błędu, zaniedbania lub nieznanomości przepisów nie powołał się na okoliczności uprawniające go do świadczenia. Ta sama zasada dotyczy zaniedbania organu rentowego polegającego na pominięciu ustalenia istnienia jednego z warunków uprawniających do świadczeń. Jeżeli w wyniku takiego błędu nie zostanie przyznane świadczenie, do którego prawo istniało, osoba może powoływać się na wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP zasadę zaufania do państwa. Przesłanką ponownego ustalenia uprawnień są również okoliczności, które powinny być znane organowi rentowemu przy dołożeniu minimum staranności, które jednak na skutek błędu organu rentowego lub przeoczenia nie zostały uwzględnione przed wydaniem decyzji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2010 r., sygn. akt III UK 94/09, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2009 r., sygn. akt II UK 87/09). Chodzi zatem o sytuacje, w których doszło do wydania decyzji organu rentowego nieuwzględniającej tych okoliczności, które przyczyniły się do nieuzasadnionej odmowy przyznania świadczeń ubezpieczeniowych.

Sąd Okręgowy zważył, że organ rentowy nie zachował należytej staranności przy rozpoznawaniu wniosku odwołującej z dnia 17 listopada 2017 r. o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wówczas po błędnie przeprowadzonym postępowaniu wyjaśniającym ZUS wydał decyzję z dnia 18 grudnia 2017 r., znak: (...). Organ rentowy odmówił przyznania świadczenia na skutek błędnego przyjęcia, że odwołująca w 10-leciu przed dniem zgłoszenia wniosku udowodniła łącznie 4 lata, 8 miesięcy i 19 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Należy zwrócić uwagę na fakt, że M. P. już we wniosku o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z dnia 23 lutego 2015 r. dołączyła odpis skrócony aktu urodzenia dziecka. Ubezpieczona urodziła córkę E. w dniu 16 września 2004 r. W związku z tym organ rentowy arbitralnie ustalił okres sprawowania opieki nad dzieckiem przez odwołującą począwszy od dnia jego narodzin. Tymczasem z oświadczenia odwołującej wynika, że opiekowała się ona dzieckiem dopiero od dnia 1 marca 2005 r. do dnia 15 września 2008 r. Zakwalifikowanie okresu od dnia 3 marca 2005 r. do dnia 31 stycznia 2008 r. oraz od dnia 16 sierpnia 2008 r. do dnia 15 września 2008 r. w karcie zatrudnienia w zamian za wcześniej nieprawidłowo zaliczony od dnia 16 września 2004 r. do dnia 15 września 2007 r. powinno skutkować przyznaniem odwołującej renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2017 r. Zmiana rozstrzygnięcia w tym zakresie wiąże się bezpośrednio z legitymowaniem się przez ubezpieczoną co najmniej 5-letnim stażem pracy w okresie od dnia 17 listopada 2007 r. do dnia 16 listopada 2017 r. Zatem odwołująca spełniła na dzień 17 listopada 2017 r. wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie jej prawa do świadczenia.

Sąd zważył, że ustawa o emeryturach i rentach z FUS przewiduje w art. 133 ust. 1 pkt 2, że w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Jak wskazał Sąd Najwyższy, zawarte w art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy określenie "błąd organu rentowego" obejmuje sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do przyznania świadczenia, lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił. Za takie przyczyny można uznać wszelkie zaniedbania tego organu, każdą obiektywną wadliwość decyzji, niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania organu rentowego, czy też rezultatem niewłaściwych działań pracodawców albo wadliwej techniki legislacyjnej i w konsekwencji niejednoznaczności stanowionych przepisów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2011 r., sygn. akt I UK 332/10, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 1997 r., sygn. akt III ZP 40/97).

Przekładając powyższe na grunt analizowanej sprawy podkreślenia wymaga, że odwołująca już wraz z wnioskiem o rentę z dnia 23 lutego 2015 r. przedłożyła odpis skrócony aktu urodzenia dziecka, a Zakład uznał, że od tej daty należy liczyć 3-letni okres opieki nad dzieckiem. Jednakże organ rentowy wskutek zaniedbania popełnił błąd, gdyż odwołująca faktycznie opiekowała się dzieckiem w okresie od dnia 3 marca 2005 r. do dnia 31 stycznia 2008 r. oraz od dnia 16 sierpnia 2008 r. do dnia 15 września 2008 r. Z przedstawionego skróconego aktu urodzenia nie wynikało, w jakim okresie ubezpieczona faktycznie sprawowała opiekę nad dzieckiem. W związku z tym organ rentowy powinien był zobowiązać odwołującą do uzupełnienia materiału dowodowego poprzez wskazanie okresów, w których opiekowała się córką. W ocenie Sądu, ZUS nie przeprowadził w pełni postępowania wyjaśniającego w opisywanym

zakresie, przez co doprowadził do przyznania prawa do renty dopiero od dnia 1 września 2018 r., zamiast od dnia 1 listopada 2017 r. Wskutek powyższego zaskarżona decyzja podlegała zmianie poprzez przyznanie odwołującej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2017 r. do dnia 31 sierpnia 2018 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Zarządzenie: (...)